

...mijn vader me onterfde

Marianne (46): "Gek genoeg valt het kwartje vandaag pas echt. Toen ik vanochtend wakker werd, voelde ik me ineens diepongelukkig. Ik moet steeds huilen. Gisteren belde de notaris van mijn ouders, die toevalig ook mijn notaris is. Hij vertelde dat mijn vader me had onterfd. Hoewel mijn vader me dat jaren geleden al had toegeschreeuwd, ben ik toch heel verdrietig. Jarenlang hadden mijn ouders en ik geen contact, tot laatst ineens mijn moeder belde: mijn vader was ziek geweest en overleden. Ze vond dat ik naar de uitvaart moest komen. Maar ik kon het niet opbrengen om die poppenkast aan te zien. Eindelijk kwam ik voor mezelf op: ik ben niet gegaan. Mijn moeder was er laaiend over.

Mijn vader was een extreem dominante en strenge man. Alles moest gaan zoals hij het wilde. Ik was enig kind en ontzettend bang voor hem, en mijn moeder volgde mij ook. Ze was van nature een lieve vrouw, maar ook naïef en angstig. Ze kon hem niet aan, was zenuwachtig als hij thuiskwam. Mijn vader kwam 's avonds naar mijn bed en daar misbruikte hij mij. Hij noemde het ons vader-dochtermomentje. Mijn moeder kwam nooit boven, terwijl ik me niet kan voorstellen dat ze er niets van wist. Ik durfde er niet met haar over te praten. Bovendien heb ik lang gedacht dat het zo hoorde wat mijn vader deed. Toen ik een jaar of tien was, stopte het misbruik. Maar ik bleef me thuis onveilig voelen en had een enorm slecht zelfbeeld. Toen ik ging studeren en op mezelf ging wonen, liep ik vast door mijn jeugdtrauma's. Jarenlang volgde ik verschillende therapievormen. Daarna, ik was een jaar of dertig, besloot ik mijn vader te confronteren met wat hij me had aangedaan. Dit was een kans om mijn eigen kracht te voelen, zei mijn therapeut. Ik maakte een afspraak met mijn vader in een hotel en zei: 'Besef jij hoe jouw misbruik mijn leven heeft verwoest?' 'Je bent knettergek!', reageerde hij. 'Je bent mijn dochter niet meer. Ik onterf je meteen.' Dat was de laatste keer dat ik contact met hem had. Mijn moeder koos mijn vaders

kant. Ik voelde me een wees terwijl mijn ouders nog leefden. Ook de rest van de familie koos de kant van mijn ouders. Geen tante of oma die me wilde opvangen. De tranen blijven komen vandaag. Ik heb de behoefte om lief en zacht te zijn voor mezelf, dus ik haal bloemen en wat lekkers, ik luister naar muziek die ik fijn vind en kijk naar mijn favoriete serie. Een beetje troost. Ook bel ik met goede vrienden om erover te praten. Ze begrijpen me helemaal en leggen uit waarom onterfd zijn me zo raakt. Het heeft niks met geld te maken, maar met gebrek aan erkenning. Dat er geen enkel berouw is van mijn vaders kant, vind ik vreselijk. Toen hij ooit riep dat hij me ging onterven, snapte ik dat en deed het me niet zo veel. Maar door de jarenlange

"Ondanks het misbruik verlang ik blijkbaar toch naar zijn erkenning"

therapie voel ik ook weer iets van mildheid naar mijn ouders, hoe gek dat ook klinkt. Blijkbaar wil ik toch dat mijn ouders van me houden en verlang ik naar hun erkenning.

Het praten met mijn vrienden doet me goed en helpt me om alles op een rijtje te zetten. 'Je weet toch dat je altijd je wettelijke kindsdeel krijgt als je moeder overlijdt?', zegt een van hen. Dat weet ik. Je kind helemaal onterven kan niet, als kind kun je altijd aanspraak maken op de zogeheten legitieme portie. Dat is de helft van het bedrag dat je zou krijgen als er geen testament zou zijn. Dat is in de wet zo geregeld. Het is alleen de vraag of ik die legitieme portie wel wil. Het gaat me niet om geld, ik kan prima voor mezelf zorgen. Het gemis aan geborgenheid dat ik mijn hele leven al voel, speelt weer op. Ik voel me niet gezien, niet erbij horen. Ondanks jarenlange therapie zit die wond er nog steeds."

Lees op libelle.nl/dedagnadat of via de **Libelle-app** hoe Marianne's verhaal verder gaat. Heb je een mooi verhaal voor De dag nadat? Stuur een korte omschrijving naar Postbus 1742, 2130 JC Hoofddorp of mail naar redactie@libelle.nl o.v.v. De dag nadat.